

Eigen Krabbels

Maandblad van het Mannenkoor ZWK

Editie december 2020

[ZWK WEBSITE](#)

[zwk lied](#)

Stefaan Vernieuwe:

**“Ik ben sinds 10
maart niet meer op
mijn kantoor in
Brussel geweest”**

Oud-ZWK'er, 54 inmiddels, eigenaar van een prachtige woning in Kontich, charmante echtgenote-huisdokter, vier toffe kinderen en sinds zijn kinderjaren al een creatieve duizendpoot op gebied van studies, hobby's en werk. Stefaan Vernieuwe kan er smakelijk om lachen in zijn 'Biergarten', een omfloerst woord voor zijn werk- en ontspanningsplaats achter in de tuin.

Maar aan de ZWK heeft hij hele leuke herinneringen. Als 12-jarige leerde hij er – tot verbazing van zijn ouders - immers 'een pintje' drinken, de wereld en Luxemburg verkennen op de meerdaagse kampen en bij het 100-jarig bestaan van het koor deed hij nog eens actief mee bij de gezangen en de overzichtstentoonstelling in De Ark in Berchem. Eigen Krabbels had met hem een uitgebreide babbel over zijn vele diverse interesses.

Op jouw c.v. staat dat je verantwoordelijke uitgever was van een studentenblad. Moeten we soms concurrentie vrezen?

Stefaan Vernieuwe: “Ik heb een aantal jaren in Antwerpen gestudeerd en toen schreef ik wel eens artikels voor het studentenblad “De Antwerpse Student” . Toen ik later verder studeerde in Leuven hoorden ze daar van mijn interesse voor een studentenblad, ik zocht een kleine redactieraad bij mekaar en ik werd prompt tot hoofdredacteur van ‘De Leuvense student’ benoemd. Tot februari ging dat goed, maar nadien moest er stevig gestudeerd worden en had ik geen tijd meer om alles te combineren.

Bovendien ontstond het idee om één groot studentenblad te maken voor heel Vlaanderen, dat ‘Student 2000’ zou heten en op 20.000 exemplaren zou gedrukt worden. De krant Het Laatste Nieuws had daar wel oren naar en het heeft ook één jaar bestaan, maar daar heb ik niet meer aan meegewerkt. De opmaak van ons blad gebeurde trouwens nog ambachtelijk: knippen en plakken op een kalkblad.”

Je hebt ook wel verschillende scholen doorlopen...

“Wij woonden eerst in Mortsel, maar verhuisden dan naar Zurenborg en daarna naar de Kardinaal Mercierlei in Berchem. Vandaar dat ik in Sint-Edmondus en Sint-Stanislas mijn lagere schooljaren doorbracht. Ik kom uit een handelarenfamilie: mijn moeder verkocht dierenvoeding, terwijl mijn vader leermiddelen en uitrustingen voor scholen aan de man bracht. Wij waren met z’n vijven thuis en we gingen allemaal naar een andere school. Ik weet nog steeds niet of dat tot de verkooptechnieken van mijn vader behoorde, maar hoe dan ook: ik belandde op Sint-Norbertus vanaf het eerste middelbare met toffe leraren zoals Valgaeren, Van de Velde en zeker Lermytte, die me een blijvende interesse voor geschiedenis bij bracht.”

En daar begon ook jouw ZWK-carrière?

“Ik weet eigenlijk niet meer zo goed hoe ik daarbij gekomen ben. Ik denk dat meneer Duysburgh eens met mijn ouders is komen praten en dat zij een brokje cultuur voor mijn verrijking wel zagen zitten. Ik werd er klas- of zeker tijdgenoot van Raf Van Bortel, Luc De Graeve, Jan Van den Eynde, Patrick Leemans, Jan Rosier, Dirk Alenis en vele anderen. Ik weet dat we toen alle dagen repetitie hadden om 8 uur ’s morgens. Verschrikkelijk vroeg voor mij.

Elke dag verplichte misvieringen? Nee, helemaal niet meer. Maar ik zat wel met één probleem: ik was in Berchem ook nog bij de scouts. En dat deed ik ook graag. Meestal viel dat samen met de misvieringen in Sint-Jacob en de H.-Geest. Al werd dat regelmatig gecompenseerd met afzakkertjes na de mis in een bruine kroeg dichtbij Sint-Jacob, ofwel in 'den Amadou' op de hoek van de Amerikalei, waar we ook later bij de wekelijkse repetities van de manstemmen wel eens belandden.”

Wat herinner je je nog uit jouw ZWK-tijd in die periode?

“Ik heb bijzonder goede herinneringen aan de kampen in 'Bos en Brem' in Kasterlee, aan de Watermolen in Retie en mettertijd natuurlijk nog meer aan Radeske. Luc Korthoudt en Frank Badisco waren toen de leiders van ons 'vendel'. Wij hebben trouwens later in Radeske nog één van onze familiefesten gehouden. Ook de vierdaagse of achtdaagse trektochten vond ik bijzonder leuk, met als uitschieter de tocht naar het Groot-Hertogdom Luxemburg.”

Werd het voor jou niet nog moeilijker om naar de repetities te komen eens je hoger onderwijs volgde?

“Klopt. Ik volgde eerst de studies voor industrieel ingenieur elektronica aan Don Bosco (nu de Karel de Grote Hogeschool), nadien nog aangevuld met mijn studies voor burgerlijk ingenieur elektronica in Leuven. Ik probeerde nog wel mee te zingen in de jaarlijkse concerten, maar tijdens de zondagsmissen kreeg ik precies steeds nieuwe missen in de handen geduwd. Voor de oudere garde blijkbaar parate kennis. Voor mij niet. Tja, het studentenleven met elke woensdag en donderdag een TD, waar je natuurlijk niet mocht ontbreken... Enfin, ik heb dat dus bij de ZWK nog amper volgehouden.

Nog een leuke anecdote. In het zesde middelbaar heb ik in de KVO nog meegezongen bij een opera van Hindemith, waarin wij als paters moesten optreden. Een of andere bruut moest toen één pater op de grond duwen.

Mathis der Mahler 1983

Rechtstaand: Jan Vermeersch – Mon De Graeve – Roger De Cock – Karel Van Essche - Herman Van Essche – Jos Willems – Bart Vervoort – Marc Coremans – Dirk De Graeve
 Knielend: Guido De Graeve – Dré Fordel – Luc De Graeve

Die avond was ik aan de beurt en daar realiseerde ik mij dat ik nog steeds mijn rode gelakte puntschoenen aan had.

Maar ik kwam later nog regelmatig ZWK'ers tegen. Een hele hoop zelfs toen ik vorig jaar ging kijken naar 'Tribute to Neil Young' in de Kaleidoscoop in Mortsel. Mijn broer is overigens ooit tegen gehouden geweest door agent Fons Carpentier, toen hij als 14-jarige op een verboden brommer rondreed. Ik geloof dat mijn broer toen van verder onheil bespaard bleef dankzij mijn 'relaties' bij de zangers."

Toch ben je later nog eens met ons koor opgetreden bij het 100-jarig bestaan van de ZWK.

"Dat is juist. Ik kreeg een mailtje in de bus met de vraag om mee te doen en ik ben daar toen ook op ingegaan. Voor de Carmina Burana moest ik wegens tijdsgebrek

passen, maar wat waren die feestelijkheden allemaal schitterend geslaagd. Ik was blij dat ik er nog eens aan deelgenomen heb. Tussen pot en pint ontmoette ik daar ook Peter Jacobs, die op zoek was naar een job, terwijl wij bij Infrabel op zoek waren naar ingenieurs. Hij is er toen kunnen beginnen bij ons team en werkt er nog steeds. Peter is nu bezig aan het Kennedy-project voor de tunnelbeveiliging in de Kennedytunnel. Sinds de ramp in de Mont Blanc-tunnel en de Kapruntunnel zijn alle tunnels waar spoor- of wegvervoer doorheen moet,

onderworpen aan Europese veiligheidsnormen. De Belgische spoorwegen zijn nu bezig om alle spoortunnels in orde brengen volgens deze voorschriften.”

Je hebt intussen zelf al een respectabel aantal projecten achter jouw naam staan: RAM Mobile Data, Touchstar, het Wit-Gele Kruis zelfs, Syntigo en nu Infrabel... Waaruit bestaat jouw job eigenlijk?

“Dat zijn dus allemaal firma’s of bedrijven waarvoor ik projecten gerealiseerd heb. In het recente verleden moesten we b.v. zorgen voor de afronding van de werken rond de Diabolo-verbinding naar de luchthaven van Zaventem, of van de acht kilometer lange Liefkenshoek-tunnel onder de Schelde of van de Brusselse Noord-Zuid-treinverbinding, mijn project bij Infrabel met een budget van enkele tientallen miljoenen. Voor dat laatste project – en eigenlijk voor alle spoorwegtunnels - zit je natuurlijk met de beperking dat er tot 1 uur ’s nachts treinen blijven rijden en dat om half vijf ’s ochtends reeds nieuwe treinen in gang komen. Wij moeten dan zorgen voor de juiste coördinatie van de werken, de aanbesteding, de technische controle en een stapel administratie om dat allemaal wettelijk geregeld te krijgen. Je moet ook bij elk project de aannemers op de vingers kijken, want anders duiken er steeds ‘niet voorziene’ hindernissen en meerkosten op.”

Zijn die zaken er ook niet moeilijker op geworden sinds de Corona-crisis?

“Amper. De kwaliteitscontroles op de installaties en de technische ontwerpen en uitvoering volgens zeer strikte normen, moet je natuurlijk af en toe ter plaatse doen, maar de administratie kan je ook van thuis in orde brengen. Weet je dat ik b.v. sinds 10 maart niet meer op kantoor in Brussel geweest ben en dat toch alles vlot is blijven draaien. Daarbij komt dat alle documenten moeten opgesteld worden in de taal van de aannemer. In Brussel is dat b.v. een aannemer uit het Franse Mulhouse en dus wordt alles wat bij die werken te pas komt, opgesteld in het Frans. Er komt dus – zeker in Coronatijden - steeds meer thuiswerk bij te pas en af en toe heb je een ‘video-conference’ met de andere betrokkenen. Dat spaart ook verplaatsingstijd met de trein uit.”

Leuk werk?

“Absoluut. Het boeiende is dat je je telkens weer moet inwerken in een bepaald project. Je moet samenwerken met verschillende uitvoerders en je bent eindverantwoordelijke voor het toegemeten budget. Soms moet je dan wel eens een tandje bijsteken. De installaties en software moeten op mekaar afgestemd staan en als dat dan allemaal goed functioneert, dan ben je zelf ook tevreden met jouw werk. Met Infrabel krijg je wel eens opmerkingen dat er daar zeker niet hard moet gewerkt worden, maar dat is geheel onterecht. Want bij ons wordt er wel degelijk hard gewerkt en met een duidelijke visie.”

Heb je dan nog tijd voor jouw gezin?

“Ik werk dan wel graag, maar ik denk dat ik er toch ook altijd was voor de kinderen als het nodig was. Dat kon natuurlijk niet zonder de sterke steun van mijn vrouw Martine Lembregts, die een huisartsenpraktijk heeft in Mortsel. Thuis was ik de oudste van vijf kinderen met verder nog twee broers en twee zussen. Twee ervan zijn doof. Blijkbaar is zoiets genetisch bepaald, want wij hebben ook twee dove zonen.

Onze oudste dochter Eline werkt als hajo-huisarts in opleiding in Deurne en zij heeft het niet, onze oudste zoon Dries (werkt als IT'er) heeft het wel, net als onze jongste, Felix, die informatica studeerde. En Floris (afgestudeerd als industrieel ingenieur) heeft het dan weer niet. Maar de wetenschap is intussen wel zo ver gevorderd dat ze allebei op hun drie jaar een chip – een cochleair implantaat - kregen, waarmee ze nagenoeg 95% van alle gesprekken kunnen volgen, wat ik nog steeds een wonder van de techniek vind.”

Je krijgt dus zo stilaan tijd om jouw hobby's te beoefenen?

“Ik hou inderdaad van watersporten. Vroeger windsurfen, nu eerder zeilen. We huren in de vakanties al eens een zeiljacht, maar mijn grootste hobby is absoluut tennis. Soms vier keer per week, meestal met een aantal vaste maten. Dat doet deugd om op het einde van de dag nog even te sporten en daarna een pint te drinken. Geen enkele van mijn broers of zussen deed aan sport. We werden gestimuleerd om iets kunstzinnigs te doen, maar geen sport.

Ik ben eigenlijk veel te laat beginnen tennissen – vanaf mijn 25ste – om nog hoge toppen te scheren. Ik deed wel eens mee aan toernooitjes en behaalde een C30-klassementje – als ik me dat goed herinner, want de benaming van die klassementen is intussen gewijzigd – en wij waren actief bij TC Blauwe Regen in Mortsel, bij TC Hove en nu vooral bij een geweldig gezellig clubje De Dreef in Edegem op de vroegere terreinen van AGFA-Gevaert.

Mijn vrouw is later ook beginnen tennissen. Samen met drie andere vriendinnen, maar zij is de enige die het volhield. Maar samen dubbelen, doen we zelden, want daar komt dan sowieso 'ambras' van. Mijn vrouw is ook niet echt een 'winner', zegt ze zelf. Hoewel... Ze houdt vooral van een gezellige partij tennis zonder meer.”

Ga je ook kijken naar tennistoernooien?

“Mijn vrouw is één keer naar Roland Garros in Parijs geweest. Leuk, maar niet te vergelijken met Wimbledon, waar we samen naartoe gingen. Geweldige sfeer, je staat er op de buitenterreinen heel dicht bij de spelers, ook van de dubbels hebben we daar genoten en uiteraard van de specialiteiten: aardbeien met de Pimm’s cocktail. We hebben daar één fout gemaakt: op dezelfde dag heen en terug gaan. Doen we nooit meer.”

Hebben jullie nog dromen, nu de kinderen zo goed als uit het huis zijn?

Martine en Stefaan: “We hebben allebei hard gewerkt en dat doen we nog. Maar we profiteren stilaan ook meer en meer van een aantal zaken. Zolang we maar gezond blijven. En als dat zo blijft, dan gaan we zeker nog tijd vrij maken om weer te gaan skiën (als dat weer kan na Corona-tijd). Mijn droom is het om een klein zeilyacht kopen en daarmee tochtjes te maken op de Noordzee. Maar Martine ziet dat niet zo zitten.

Misschien is het een goed compromis om ooit naar de bergen te trekken, vermits we allebei van skiën houden. En natuurlijk wil ik ook zo lang mogelijk gezellig blijven tennissen.”

Nooit gedacht aan een terugkeer bij de ZWK?

Stefaan: “Ik vond die ene keer meezingen wel leuk, maar ik kan het momenteel niet combineren met mijn werk en mijn andere hobby’s. Maar als er eens veel tijd vrij komt, sluit ik het niet uit: ik hou wel van zingen en van muziek in het algemeen. Over hoe de toekomst kan evolueren bij de ZWK heb ik niet dadelijk een kijk. Ik merk wel dat het koorleven aan het heropleven is en ik ken wel wat mensen die meezingen in een koor, maar meestal is dit een gemengd koor.”

Gerontologie op maat

Weet u waar Vlissegem ligt?
Ik wist het eerlijk gezegd niet.
Al ben ik er misschien ooit geweest.
Toen ik weer eens van het rechte pad afdwaalde.
Tijdens een verblijf in De Haan bijvoorbeeld.

Want daar in de buurt vormen enkele huizen en een kerk het plaatsje Vlissegem.
Alles bij elkaar een onooglijke plek dus, maar groot genoeg om er een eigen koor op na te houden.
Een gemengd koor dat religieuze en profane liederen zingt.
Waarschijnlijk brengen ze beide genres in het kerkje, want zo gaat dat tegenwoordig.

En dan, zal u zeggen, is dat zo wereldschokkend?
Neen, maar in deze sombere dagen is goed nieuws meer dan welkom.
Goed nieuws voor dat wat aparte slag van mensen, in de volksmond 'dirigenten' genoemd.
Zij worden namelijk vaak oud.
Neem nu dat koor van Vlissegem.
Onlangs ging hun dirigente, Monique van Dormael voor de burgerlijke stand, met pensioen. 90 is ze ondertussen.
Maar dan zal u, als lid van dat ongemengd koor, weer venijnig uit de hoek komen.
Ja, vrouwen leven nu eenmaal langer.
En misschien zit de zeelucht er ook voor iets tussen.

Klopt, maar kijk eens in eigen hart en Kring.
Mijnheer Duysburgh haalde vlotjes de 90.
Akkoord, hij had het zwaaien al een hele poos aan een jong en opkomend talent overgelaten.
Dat was een bewuste keuze, want K.D. was er niet de man naar om zichzelf als onvervangbaar te beschouwen. En het lag al helemaal niet in zijn aard om als een kwijlende, zeverende paus in het aanschijn van zijn kudde de geest te geven.

Dat gold trouwens ook voor zijn voorganger, mijnheer Greeve.

85 werd de man die als een echte krasse grijsaard nog een stukje van de wereld zou doorkruisen en op die manier een soort buitenlandcorrespondent van E.K. werd.

En de andere dirigenten van de Kring?

Nu zitten we even met een probleem.

Op de website wordt Albert Nijssen genoemd als één van de vier dirigenten in het 100-jarig bestaan van de ZWK. Genoemd maar niet geroemd, want de man is een beetje tussen de plooiën van de WK-geschiedenis gevallen. Niet netjes, maar de ouderen weten waarom.

Wat was nu het statuut van deze, het moet gezegd, bijzonder getalenteerde man?

De WK was nu eenmaal iets meer dan een doordeweeks koor.

Er werden en worden heel wat buitenmuzikale activiteiten georganiseerd met diverse oogmerken al zijn de meeste ervan ondertussen een stille dood gestorven.

Het bevorderen van de leescultuur, het degusteren van worstenbroodjes, het toneelspelen, het spelen met de poppen, het marcherend verkennen van ons land en u vult zelf maar aan, zijn verwezen naar onze nostalgische overwegingen.

Er wordt nog wel eens gegeten en verzameld in een huisje in de Kempen.

Én gewandeld zoals het hoort in een Wandelkring.

En nog een beetje gelezen in het blad waarin deze woorden verschijnen.

Een en ander had destijds tot gevolg dat de woorden 'dirigent', 'koorleden' en ook 'begeleider' niet volstonden om die activiteiten te structureren, al was, paradoxaal genoeg het woord 'structuur' niet altijd aan de Kringers besteed.

Waarschijnlijk in de geest van het interbellum werden de Eerwaarde Heren Greeve en Duysburgh 'leider' genoemd. En dat was bepaald geen functie van niks.

'De Leider, bezielt met zijn hoog idealisme, gestaafd door taaie wilskracht.'

Zo omschrijft Frans Van Berckelaer zijn opdracht in het 'Gedenkboek van de Gouden Jubelviering'.

Omdat zo'n leider het blijkbaar niet altijd alleen kon bolwerken, wordt een andere Eerwaarde, mijnheer Stoop, in 1933 zelfs hulpleider.

Tussen haakjes, ook mijnheer Duysburgh startte — in 1943 — zijn carrière als hulpleider toen hij van het college van Herentals overgeplaatst werd naar Norbertus.

Alles bij elkaar bleef Albert Nijssen, een beetje oneerbiedig uitgedrukt, een vijfde wiel aan de wagen. Dat gold trouwens ook voor hulpdirigenten als Staf Bontenakel, Karel Janssens, Jan Vermeersch en de talrijke goede loebassen die met veel toewijding een onverwacht vrijgekomen vacature 'mochten' invullen.

(Den Albert in 1963 als dirigent voor de ZWK-mannen)

Toch ere aan wie ere toekomt: lange tijd fungeerde Albert als een soort rechterhand van 'leider' Duysburgh. Waar laatstgenoemde de religieuze stukken Het blijft een pijnlijk moment in de geschiedenis van de ZWK dat die 'zwier' hem na de minder fraaie vertoning in 1967 in Rupelmonde zuur zou opbreken. Voor de goede orde: Albert zette zelf — zogezegd voorlopig — een stap achteruit. De sympathieke man, geboren in 1915, overleed in 1997 op de dag dat hij 82 werd.

Op zijn prentje staat 'organist en koorleider'.

Nu, drie of vier dirigenten sinds 1913, wat is de kracht van zo'n cijfer? Maakt het wat uit of iemand de 45ste of de 46ste president van de Verenigde Staten is? Alleen in een quiz heeft een mens er wat aan. Een vraagje dan maar: wie dirigeerde de première van Stravinsky's 'Le Sacre du Printemps' in mei 1913, dus luttele maanden na de doop van onze WK? Zowat 50 jaar later zag ik de man in Antwerpen aan het werk. Hij dirigeerde toen de Vijfde van Beethoven al stond de Achtste op het programma.

(Ach, cijfers!)

U zegt het: Pierre Monteux en daar in Antwerpen, voegen we er aan toe, was hij bijna 90.

En bijna dood, we moeten eerlijk zijn.

De moraal: Johan C. hoeft zijn stokje nog niet door te geven.

Aan wie trouwens ...?

Even uit het oog

We hadden het bijna vergeten.
In oktober werd André Fordel tachtig.
Hij zou dat beslist gevierd hebben.

Wij herinneren ons nog levendig de viering van
een andere mijlpaal.
Zijn vijftigste.
In een fraai decor met het pianospel van Eliane
Rodriguez als heerlijk aperitief.

Vieren kan André niet meer.
Geeft hij nog om een fraai decor, om heerlijke
muziek?

Die er toen bij waren zijn nu zo goed als
vreemden voor hem.

Hij woont op loopafstand van ieder van hen.

Zonder moeite is die te overbruggen.
De brug naar de man van toen brokkelt akelig af.

En toch heb ik die dag in oktober het glas geheven.

Op wat ik van hem, nog onbeschadigd, in mij draag.
En ja, op zijn gezondheid.

Naakt

In opdracht van onze hoeders
lag zij even in de koffer
en staat zij nu in onze kelder
Ik weet niet hoe mijn vrouw zal reageren
om dat mondje meer
Een nieuw huisje moet ze krijgen
het weer ging doorheen de jaren fel te
keer
Gaten en kieren, spleten en gaten,
gememel en geblatter
Als ik even wat tijd vind
Kan zij krijgen een nieuw huisje fijn

Om opnieuw de aandacht te trekken van de vele fietsers
Zo blijkt volgens het verhaal van onze hoeders
Hopelijk vindt het ontblote nestje met lieveheersbeestjes snel een ander
onderkomen
of kruipen ze voor de winter opnieuw naar beneden
Om later - als zij in haar nieuwe woning opnieuw mag pronken -
op de stam van deze oude lindeboom
terug bescherming te vinden achter Onze-Lieve-Vrouw.

Eerherstel en eerbetoen

In het jubileumboek 1913 — 2013 van de WK wordt nogal veel tralala verkocht over het muziekleven in het jaar van de stichting.

Misschien hebt u het gelezen.

Misschien hebt u zich dan ook de bedenking gemaakt dat het toch niet allemaal muziek is wat de WK-klok tikt. Dat niet elk lid van de Kring 's ochtends met Mozart zijn tanden poetst en met Sjostakovitsj zijn slaapmutsje drinkt. En dat er in dat fameuze jaar niet alleen componisten het schoon weer maakten.

We willen u zelfs het tegendeel bewijzen.

Die componisten uit die vernieuwende periode, ach, een verloren ziel die nog hun muziek kan pruimen.

Welke gebeurtenissen uit 1913 hebben de wereld dan echt blijvend veranderd? De stichting van het koor. Of niet soms?

Kom, niet flauw doen. Dat gezelschap verkeert momenteel zelfs in een soort vierseizoenenslaap met voorlopig geen uitzicht op ontwaken.

We proberen het nog eens.

Dat Stalin dat jaar een poosje op de dool was in Wenen en er misschien het pad kruiste van die andere schooier Hitler?

Dat in Milaan de eerste winkel van Prada zijn deuren opende?

Dat keizer Franz Joseph voor de laatste keer in zijn leven deelnam aan een jacht en een bok schoot?

Dat keizer Wilhelm II het Deutsche Stadion in Berlijn inwijdde waar in 1916 de Olympische Spelen — de VIde Olympiade — zouden plaatsvinden?

Wacht eens, de VIde Olympiade!

Een van onze getrouwen én trouwe lezer zal zijn hartje kunnen ophalen aan wat volgt.

Meteen kunnen we de goede man een riem onder datzelfde hart steken.

In 1913 werd een nieuw voetbalstadion gebouwd.

Waar dan? In Liverpool? In Kiev?

Neen warempel, in Antwerpen. Voor de Great Old?

Neen verdorie, de oudste ploeg van het land moest nog tien jaar bedelen voor ze ergens in een uithoek van de metropool, genaamd Bosschuil, een zompig veldje kon kopen om wat te sjotten.

Terwijl Theo Greeve wat lummels ronselde om statutair Kring te vormen, werden een aantal potige kerels gerekruteerd om mee te werken aan de bouw van een bijzonder complex.

‘Mijnheer Greeve, wat zijn ze bij ons op ‘t Kiel aan bouwen, mijnheer?’

‘Bedoelt ge de Sint-Catharinakerk manneke? Die zijn ze aan het vergroten omdat er zoveel katholieken op ‘t Kiel wonen, manneke.’

‘Neen, mijnheer, ‘t is veel verder en daar wonen zeker geen katholieken, want er woont geen kat.’

‘Als ik straks klaar ben met brevieren zal ik eens met mijne velo gaan kijken, manneke.’

En dit is wat onze founding father na zijn halsbrekende zoektocht langs beslijkte wegen en met roze wangen aan de wijsneus wist te vertellen.

Dat ze daar een stadion aan het optrekken waren.

En dat hij met zijn franke mond een gedocumenteerde persoon had aangesproken.

En dat die hem nog kon zeggen dat het een stadion voor ‘den Beerschot’ was.

Den Beerschot!

En dat de architect een zekere Fernand de Montigny was.

De Ferre speelde dan wel geen voetbal, maar als lid van de Beerschot Athletic Club had hij heel wat andere pijlen op zijn boog.

We halen die pijlen even uit de koker: de man uit Anzegem was schermer, hockeyer, ijshockeyspeler. Om fit te blijven speelde hij ook nog tennis en in 1910, 1911 en 1912 werd hij met zijn teamgenoten van de chique Club rolschaatskampioen.

In de loop van zijn sportcarrière zou hij diverse olympische medailles in diverse disciplines winnen, maar vooral als architect zou hij uiteindelijk naam maken. Niet in het minst omdat hij het stadion van Beerschot in 1920 terug in de steigers liet zetten om er een volwaardig Olympisch Stadion van te maken.

Omdat men na de oorlog een beetje krap bij kas zat, werden bijvoorbeeld voor de bouw van de monumentale toegangspoort en de marathontoren hout en gips en niet de voorziene Belgische baksteen gebruikt. Volwaardige tribunes moesten dan weer hier en daar de plaats ruimen voor staantribunes, maar geen nood, de gemiddelde Antwerpenaar heeft toch geen zittend gat.

Hoe dan ook, ‘Den Beerschot’ mocht tijdens de VIIde Olympiade het puik van de toenmalige sportwereld ontvangen en ‘t stad hield er uiteindelijk zelfs nog een straat aan over.

Voor de goede orde: wegens de onvoorziene wereldwijde uitbraak van vrij gewelddadig hooliganisme en het vrij verkeer van mensen en sportartikelen daardoor danig in de knoop was geraakt, hadden de VIde Olympische Spelen niet plaatsgevonden.

En hoe vergaat het momenteel de voetbalploeg van de zuidrand?
Het lijkt wel of de dagen van Rik Coppens herleven.
Ze geeft zelfs die bende brandstichters uit Deurne — soms — het nakijken.
Het kan niet anders of onze getrouwe en trouwe vriend moet wreed content zijn
met de gang van zaken.
We duimen voor u, Guy.
En voor den Beerschot.

God en de keizer

“Ik merk dat koren de laatste jaren meer en meer voor de lichte muziek kiezen.
Dat kan en op zich is dat zeker niet fout, maar het zou bijzonder jammer zijn als
het klassieke koorrepertoire daardoor verloren zou gaan. Het is belangrijk dat we
stukken van pakweg Bach en Beethoven blijven zingen, naast liederen binnen het
lichere genre.”

Jos Venken, bestuurder en oud-voorzitter Koor&Stem Limburg in Stemband

Advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringsmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen ***FSMA***
11081A

Gsm 0479 98 10 65 ***Verzekeraar van het Radeske***

Ondernemingsnummer 0525.898.564

Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

22 november: Heilige Cecilia

Ter gelegenheid van onze patrones Cecilia, hebben we wellicht heimwee naar gezellig samen genieten van lekker eten.

Laat ons dan toch vandaag denken aan de tekst van het ZWK lied:

*Waait de wind door alle velden zingend gaan we langs de baan.
Schroeit de zon ons roze wangen zingend gaan we steeds vooraan.
Klettert gans de dag de regen stappen w' in beslijkte wegen.
Zing dan vrienden, O kom zing. Wij de fiere wandelkring.*

*Is het morgen is het middag, hoor ons lied dan broeder hoor.
Is het winter is het zomer, zingend gaan we 't leven door.
Zingend langs Vlaamse wegen, zingend onder Gods zegen.
Is er slechts maar één die ging: 't is de fiere Wandelkring.*

*Torens wenken ons, in kerken zingend gaan we tot de Heer.
Zalen vragen dicht en zangen, zingend staan we daar alweer.
In het Vlaamse land geboren zal heel 't Vlaamse land ons horen.
Want gij Vlaamse sterveling kent geen groter Wandelkring.*

We kunnen nu wel niet met roze wangen samenzingen, ook niet in kerk en zalen, maar die tekst kikkert ons toch wel op voor een toekomst "ZWK wijkt nooit".

Een Zalige St. Ceciliadag iedereen!

Heilige Cecilia laat het u smaken en bid voor ons.

Corona of geen corona, naar jaarlijkse gewoonte ontvingen de afwezige genodigden van het afgelaste Sint-Ceciliadiner ook dit jaar een leuke wenskaart.

Niettegenstaande dat ons jaarlijks CECILIA-diner afgelast werd, blijven we toch aan al onze WANDELKRING-vrienden denken.

Ook Terwijl
het soms niet mag
Zonder zingen
is mijn leven grauw
gewoon omdat ik
zo van zingen hou

Heb ik verdriet
of ben ik blij
ik zing overal bij
zelfs al heb ik pijn
ik vind zingen
gewoon fijn

Tenoren:

*André,
Guido,
Hugo,
Marc,
Guido,
Bart*

*Willy,
Marcel,
Roger,
Luc,
Luc,
Jan,
Peter*

Bassen:

*Luc,
Ludo,
Walter,
Leo,
Johan,
Raf,
Eddy,
Jan,
Dirk*

*Tony,
Paul,
Fons,
Marc,
Dirk,
Peter,
Rik,
Julien*

Hou jullie gezond en tot in 2021

Heilige Cecilia bid voor ons

22 november 2020

Retromuziek: 2014 Kerstconcerten

Sint-Fredegandus & Sint-Lodewijk

Nu we het nieuwe kerkelijk jaar opnieuw zijn begonnen met de mooie adventsperiode in de toch zo duistere covid-periode mogen we alleen nog maar dromen van onze talrijke en vroegere kerstconcerten.

(vaandel Sint-Fredegandus)

Het is dan ook op de winterdagen van 20 en 21 december 2014 gebeurd dat we onze luisteraars in Deurne en Mortsel mochten verwelkomen voor een serenade aan kerstliederen.

Lerares Karen Peeters leerde ons samen met enkele leerlingen van de Lierse muziekacademie en Hilde Brits, de echtgenote van onze Johan Van Assch, de klanken van harp en fluit bewonderen.

(Karen met twee debuterende harpspelers in Sint-Lodewijk)

En niettegenstaande dat het ganze concert in de ontvangen video-opname niet verwerkt was, hebben we toch een zalige herdenking van zo'n drie kwartier aan mooie kerstliederen.

[Druknop naar Concert](#)

Oppassen bij het opstellen van de kerststal

Voor iedereen die dit jaar een kerststal wil opzetten, rekening houdend met de momenteel geldende regels:

Jezus, Maria en Jozef = 1 huishouden maar dan wordt het krap.

Daarnaast zijn er de herders (volgens de traditie ten minste 2) PLUS de 3 wijzen.

Als we aannemen dat de (minimaal) 2 herders geen familie van elkaar zijn en de 3 wijzen niet samenwonen in een gedeeld appartement, dan zijn er in totaal ACHT mensen uit ZES huishoudens!

Wat kun je doen?

Voeg de drie wijzen pas op 6 januari toe en stuur de herders op 5 januari naar huis.

Laat een briefje invullen met naam, adres, aankomst- en vertrektijden, plaats desinfectiemiddeldispensers en heel belangrijk ..., markeer duidelijk de afstanden voor de stal en de regels voor eenrichtingsverkeer met plakband.

Vergeet niet om beveiliging voor de ingang te plaatsen.

Al is dit alweer achterhaald door de beslissingen van het veiligheidscomité van vorige vrijdag.

Dus: Maria, Jozef en kindeke Jezus, blijf in uw stal.

Laat de herders en de drie wijzen een afspraak maken dan kunnen ze één voor één toch langskomen, net zoals ze nu dienen te funshoppen.

Alvast fijne feestdagen.

Weet je dat...

...onze voorzitter er nog meer drukke dagen bij krijgt: naast het voorzitterschap, het bezoeken en entertainen van kinderen en kleinkinderen, krijgt hij er nu een echtgenote bij die met pensioen is. Proficiat Gerd!

...onze vriend Guy Davidson terecht is na het opsporingsbericht in onze vorige Eigen Krabbels. Hij mag de kamer niet verlaten in verzorgingstehuis De Pelikaan in Deurne, zijn eten wordt er op de kamer gebracht, zijn krant weliswaar slechts rond 10 uur en verder is er geen bezoek toegelaten. Hij vertoeft op kamer 173, maar – Eureka ! – hij is telefonisch bereikbaar op 03/3604039.

Elk belletje doet hem duidelijk plezier. En je mag het ook over 'den Beerschot' hebben!

...wij iedereen – met of zonder griep- of ander vaccin – een goede gezondheid toewensen in de komende, koudere maanden en hopen dat P. intussen volledig hersteld is van alle Covid-19-perikelen.

...met de komst van het beloofde vaccin er stilaan ook weer repetities en uitvoeringen in de verte opdoemen.

...de werkploeg van Radeske een essentiële verplaatsing moest maken i.f.v. subsidie voor brandveiligheid.

...het die dag toevallig zonnig weer was, iets wat in deze Corona-tijden handig is meegenomen; zeker als je voor zoiets noodgedwongen moet samen komen.

...er veel zinvol werk gebeurde in Radeske? Alle kleine mankementen werden opgelost, weg gewerkt.

...de plannen voor een semi-professionele vaatwasser stilaan concreet vorm krijgen. De werkploeg kennende, kan het echter nog wel een tijdje duren vooraleer het laatste woord hierover gezegd wordt.

...bij de hervatting van de repetities voldoende drank moet worden voorzien, die de vervaldatum nog niet overschreden heeft. De jarigen zullen trouwens een extra-traktatie moeten voorzien: eentje extra vanwege de corona lockdown natuurlijk.

In memoriam :

***Maria De Houwer, weduwe Jan Vermeersch
° 5 september 1929 - † 12 november 2020***

***Het verlies was er voor het einde
het verdriet voordat het afscheid kwam.
Toen die onzekere verwarring
bezit van jouw gedachten nam.
Maar als we jou bezochten elke keer
dan was er steeds die glimlach weer.
We voelden mee met je stil verdriet
nu rouwen wij, maar treuren niet.***

Maria was een van die vele vaste waarden als Wandelkringvrouw. Ze was er altijd bij als er feestelijk gezongen of gevierd werd, als echtgenote van Jan, die zij steeds door dik en dun gesteund heeft in alles wat hij deed, zowel professioneel als in de Wandelkring.

En Jan zaliger was een veelzijdig lid, in de eerste plaats als een van de steunpilaren van de bassen. Hij nam ook vele taken op zich: vanaf 1975 dirigeerde hij op repetities en in een van de kerken de gregoriaanse zang, samen met Karel Janssens, die het reeds 10 jaar eerder overnam van Ferre Caris.

Vanaf 1985 stond hij er alleen voor, nadat Karel op slechts 63-jarige leeftijd met vakantie ergens in een oostblokland zittend voor zijn tentje plots overleed.

Hetzelfde jaar nam Meneer Duysburgh ontslag als leider van het koor, en stond Jan, die reeds 3 jaar eerder het voorzitterschap van ZWK had overgenomen van Jos Caris, voor een nieuwe uitdaging: wie kon een loodzware taak van KD zomaar overnemen: niet alleen het leiderschap waarnemen, maar ook de bezieler zijn en dirigent, organisator, en nog zoveel meer: maar Jan deed het, in alles gesteund door Maria.

Ik heb haar altijd gekend als een minzame vrouw, met interesse voor iedereen, ook voor jongere leden van de Kring. Ik heb haar ook mogen kennen op Sint-Thomas als moeder van leerlingen Peter, Jan en Jo, en later ook op Sint-Annacollege van Annemie en Els, die verdienstelijke collega's werden na de fusie van Sint-Thomascollege en Imelda-instituut, waar beiden al een aantal jaren werkzaam waren, en nog later als oma van leerlingen Annelies en Katelijn. Jammer dat we door corona niet op gepaste wijze van Maria muzikaal afscheid kunnen nemen, echter, voortgaande op het overlijdensbericht, krijgen we op een

latere datum die gelegenheid wellicht nog wel... In onze 11-novemberviering in 2021 zullen we haar gedenken.

Ook de belofte van de 'Zolderzangers' om voor haar op WZC Regatta een (kerst)concert te komen opluisteren, moeten we haar schuldig blijven. Ter nagedachtenis van haar doen we dat misschien nog wel eens in Regatta...

Namens alle Wandelkringleden bieden we de familie onze gevoelens van christelijke deelneming aan. Bij onze eerste coronavrije repetitie dragen we ons gebed aan Maria op.

Bruno De Maeyer, echtgenoot van Machteld Kyndt
° 2 april 1944 - † 16 april 2020

De bomen komen uit de grond
En uit hun stam de twijgen.
En iedereen vindt het heel gewoon
Dat zij weer bladeren krijgen.
We zien ze vallen naar de grond
En dan opnieuw weer groeien.
Zo heeft de aarde ons geleerd
Dat al wat sterft zal bloeien.

Toon Hermans

"Hij was een vriend van velen," stond er op de overlijdensbrief van de intussen 76 jaar geworden Bruno De Maeyer. We waren mekaar al vele jaren uit het oog verloren en daarom dat zijn overlijden op 16 april in Sint-Niklaas ons pas nu bereikte.

Vele jaren was Bruno lid van de ZWK als zoon uit een degelijke Vlaamse familie met zeven kinderen. Hij had bijgevolg nog drie zussen en drie broers, onder wie Joris, nog een ex-zanger die intussen ook al overleden is. Hij was getrouwd met Machteld Kyndt en samen hadden ze drie kinderen: Tinneke, Stijn en Mieke. Aan hen in het bijzonder, maar ook aan de ganse familie willen wij onze oprechte deelneming betuigen.

Sta ons toe enkele herinneringen op te halen uit zijn flamboyante jeugdijaren, waarin hij 'naam' maakte als kok op vele kampen met de ZWK. Zijn misschien wat cognitieve problemen compenseerde hij rijkelijk door zijn levensstijl als 'bon vivant', als een vrolijke, soms ongrijpbare man, met een voorliefde voor een lekker glaasje. Hij gaf ook altijd met duidelijk stemgeroffel rechtuit zijn mening, was voor niks beducht en had duidelijk 'handen aan zijn lijf'.

Zo wilde hij in een boerderijtje in Sint-Pieters-Lille aan zijn twijfelende ZWK-gezellen bewijzen dat de vloer van de hooizolder nog best in goede staat was. Hij nam een aanloop, sprong en ...verdween in de diepte en belandde een verdieping lager op het dakje van het toilet in de stal.

Ooit nam hij deel aan het toneelstuk 'Jeugdproces'. De opvoering werd een adembenemende onderneming, vooral omdat Bruno nogal losjes omsprong met zijn teksten. Maar alles kwam goed.

Zoals dat wel eens vaker met zangers gebeurde, verdween de kozijn van ons lid Hugo De Maeyer van de ene dag op de andere uit beeld bij de ZWK.

Maar in november 2021 – als Corona het dan toelaat – zullen wij hem alsook zijn broer Joris (†) herdenken tijdens de jaarlijkse gedachtenisviering van de overledenen uit onze kring.

Uit de oude doos

Bij het opruimen van oude documenten vond één van onze leden nog volgende 'erelijsten':

- 1960-61: Handelshogeschool:
 - 1ste cand. (nog met een 'c'): Willy De Gezelle – onderscheiding
 - 1ste licentie: Willem De Cock – voldoening
- 1965-66: Groot Seminarie Mechelen:
 - 1ste jaar theologie: Chris Van de Wauw – onderscheiding
- 1965-66: Normaalschool regentaat:
 - 2de jaar Nederlands – Geschiedenis: Chris Van de Velde – onderscheiding
- 1965-66: Koninklijke Militaire School:
 - 1ste jaar Polytechnische afdeling: Karel Van Ael – onderscheiding
- 1967-68: Hogere Technische Scholen technisch ingenieur:
 - 1ste jaar: Marc Schelstraete – onderscheiding
 - Frans Janssens – grote onderscheiding
- 1967-68: Koninklijke Militaire School:
 - 3de jaar Polytechnische afdeling: Karel Van Ael – onderscheiding

ZWK wijkt nooit behalve voor Corona

Zondag 23 mei 2021

RADESKE – 50 jaar + 1

Werkten mee aan dit nummer:

Guido De Graeve, Jan Leers, Marc Coremans, Ludo Engelen, Stefaan Vernieuwe, Jenny Backx, Jos Willems, Martine Lembregts, Harry Neel, Walter Goossens, Tony Ah Munn, André De Gezelle, Raf Van Bortel, Luc Korthoutd, Marcel Coppens (v.u.).